

Ministeren for Grønland (Knut Hertling): Til at begynde med vil jeg gerne benytte lejligheden til at tilbagevise den påstand, som fra forskellig side er blevet fremsat om, at min holdning i laksesagen skulle kunne medføre risiko for anvendelsen af den amerikanske Pelly-lov, således at den danske eksport til USA skulle komme ud for restriktioner.

En sådan påstand er tåbelig; det er jo at stille tingene på hovedet. Denne lov er vendt mod den fiskeripolitik, som den forrige regering førte. Hvis VKR-regeringen havde taget det standpunkt, som jeg på den grønlandske befolknings vegne repræsenterer, havde Pelly-loven aldrig nogensinde set dagens lys. Det er således ikke mit standpunkt, men den tidligere regerings politik vedrørende laksefiskeriet i Nordatlanten, som kan bringe den dansk-grønlandske eksport af fiskevarer til USA i fare.

Idet jeg i øvrigt henviser til statsministerens svar til hr. Poul Schlüter af 5. januar 1972 angående den nuværende regerings holdning til den fremtidige politik inden for dette fiskeri, skal jeg i anledning af hr. Kofoeds spørgsmål anføre, at det i og for sig ikke er nye oplysninger, der begrunder min indstilling til fredning af laksen på det åbne hav; jeg har blot forsøgt at drage en konklusion af vore hidtidige erfaringer. Jeg mener ikke, at der i den tidligere regerings standpunkt er taget fornødent hensyn til, at det er sandsynliggjort, at en fortsættelse af drivgarnsfiskeriet på det åbne hav indebærer en fare for bestanden af lomvier og andre grønlandske ynglefugle, der er livsnødvendige for den grønlandske befolkning.

Jeg synes heller ikke, at der er taget tilstrækkeligt hensyn til, at laksefiskeriet, allerede inden de fåtallige bornholmske og andre danske fiskere begyndte at drage til Grønland, indgik som en meget betydningsfuld økonomisk faktor i det grønlandske fiskerierhverv. Det var først, da de grønlandske fiskere i midten af 1960'erne havde påvist laksefiskeriets muligheder, at fiskerne

fra Færøerne og Danmark begyndte at interessere sig for dette.

Jeg finder derfor, at der bør tages et vidtgående hensyn til det grønlandske fiskerierhverv, og kan i denne forbindelse nævne, at den grønlandske andel af det samlede laksefiskeri både absolut og relativt er gået ned i forhold til det grønlandske fiskeri i de første år efter laksens fremkomst. Dette gælder i særlig grad fangsten i standgarn, som er gået væsentligt tilbage i takt med, at drivgarnsfiskeriet er udvidet.

Under mit ophold i Grønland for et par dage siden fik jeg således fortalt af de grønlandske fiskere, at deres fangstandel inden for fiskeriterritoriet i 1971 har været ganske minimal, og at nedgangen begyndte allerede i 1969, da det intensive danske fiskeri startede, så det er ikke så underligt, at de grønlandske fiskere sætter denne nedgang i fangsten, som for dem er en økonomisk katastrofe, i forbindelse med de danske fiskeres meget effektive fiskeri.

Derfor kan det næppe undre nogen, at jeg er af den opfattelse, at det ville være en rimelig ordning, hvis det grønlandske fiskeri får international anerkendelse til at udnytte lakseforekomsterne inden for det grønlandske fiskeriterritorium og man så til gengæld accepterer ønsket om at frede laksen på højsøen. Herved sikrer man tillige på rimelig måde, at en række søfugle, der har trækvej i områder, hvor drivgarnsfiskeriet i dag er udbredt, beskyttes mod udryddelse.

Jeg har ligefrem det indtryk, at man i visse kredse betragter mig som lidt af en forbryder, fordi jeg har erklæret mig enig i det engelsk-canadisk-amerikanske synspunkt i denne sag. Jeg benægter ikke, at jeg er enig i det synspunkt, at hjemmefiskerne må have sikkerhed for en vis andel af totalfangsten, for at beskyttelsesforanstaltninger og en aktiv indsats for laksebestanden kan opretholdes. Jeg ser sådan på det, at uden denne indsats fra lakseproducerende lande vil også den grønlandske laksefangst udsættes for at ophøre eller gå væsentligt ned.